

presset økonomisk, det er altså dem med friplads ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ministerens tur til at svare ...

Lone Dybkjær (RV):
... hvorfor vil ministeren ikke det?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
... og så får fru Lone Dybkjær mulighed for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jamen det er jo sådan, at det er kommunerne og i sidste ende børneinstitutionerne selv, der må vælge, om de vil have sådan nogle madordninger. Det er jo ikke noget, man kan have alle steder, men de steder, hvor man kan have det, kan man vælge at gøre det, og så kan forældrene vælge at koble sig på. Dermed tvinger vi ikke noget ned over hovedet på nogen, heller ikke højere takster, som det jo ville være, hvis vi lagde det ind i takstbetalingen.

Men vi vælger at holde fast i, at forældrene skal føle et ansvar for, at børnene får noget mad, og derfor skal de betale for det – en almindelig brugerbetaling. Og det er jeg sikker på at forældrene stort set overalt vil værdsætte at vi giver mulighed for.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Lone Dybkjær for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):
Jamen der er altså en anden mulighed end den, ministeren foreslår. Og der er det bare, vi spørger, når ministeren går så meget op i mad: Hvorfor skal alle familiers børn så ikke have mulighed for at få en madordning? Og hvorfor kan vi ikke etablere de sociale ordninger, sådan at det bliver muligt, altså at forældrene betaler for maden – det skal vi lægge ind i taksterne – og at man så etablerer nogle fripladsordninger, som gør, at de svagere familier også får nogle muligheder? Det er det, ministeren ikke vil, og det er det, der er det asociale i forslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ministeren. ... Ministeren ønsker ikke ordet, så vi går til næste korte bemærkning, og den er fra hr. Frank Aaen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nogle gange, når man hører noget heroppefra, er det lige før, ørerne falder af. Det er tilfældet, når man f.eks. hører en minister udtale sig så varmt for madordninger og påstå, at den forrige regering ikke gjorde noget, når vi ved, at den forrige regering på baggrund af Enhedslistens forslag jo fik gennemført en forsøgsordning, hvor man kunne etablere madordninger i skoler og daginstitutioner over hele landet, og at det allerførste, denne her regering så gjorde, var at afskaffe den ordning. Så synes jeg, det er lige strengt nok at komme her og sige, at andre ikke har gjort noget, og at det kun er en selv, der er en helgen.

Når man bliver syg i det her land og kommer på hospitalet, får man samme behandling, uanset hvor rig man er. Når børn kommer i skole, går i folkeskole, får de samme behandling, samme kvalitet af undervisning, de har ens rettigheder alle sammen, uanset hvor rige deres forældre er. Når børn kommer i daginstitution, får de samme kvalitet af pasning, de har de samme rettigheder, uanset hvor rige deres forældre er. Det er jo en smuk lighedsmålsætning, lighedsgrund-sætning. ...

Kl. 16.55

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Ja tak!

Frank Aaen (EL):

... Bekymrer det slet ikke ministeren, at vi bryder med det?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nej, jeg er sådan set ikke bekymret. Alle får mulighed for at tilbyde sådan nogle ordninger, hvis de vil, og forældrene kan sige ja til at acceptere ordningen. Det tror jeg at mange, formentlig de fleste, forældre vil.

Så alle er sådan set stillet lige i denne her sammenhæng. Alle kan tage imod tilbuddet, hvis de vil. Det er sådan, at der er lighed på den måde. Alle kan vælge det, hvis de vil. De kan også vælge det fra. Jeg tror, de fleste vil vælge